

Sag C-161/07

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

mod

Republikken Østrig

»Traktatbrud — artikel 43 EF — national lovgivning, der fastsætter betingelser for registrering af virksomheder efter ansøgning af statsborgere fra de nye medlemsstater — procedure for attestation for selvstændige«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat M. Poiares Maduro fremsat den
18. september 2008 I - 10673
Domstolens dom (Første Afdeling) af 22. december 2008 I - 10685

Sammendrag af dom

Fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — restriktioner
(Art. 43 EF og 46 EF)

En medlemsstat, hvis nationale lovgivning for registrering af selskaber i handelsregisteret efter ansøgning fra statsborgere fra de medlemsstater, der tiltrådte Den Europæiske Union den 1. april 2004 — med undtagelse af Republikken Cypern og Republikken Malta — som er selskabsdeltagere i et personselskab eller mindretalsaktionærer i et anpartsselskab, kræver, at en arbejdsmarkedstjeneste fastslår, at de er selvstændige, eller at der fremlægges en fritagelse for arbejdstilladelse, tilsidesætter sine forpligtelser i henhold til artikel 43 EF. Artikel 43 EF forbyder nemlig, at en medlemsstat i sin lovgivning for personer og selskaber, som udnytter retten til at etablere sig dér, fastsætter vilkår for deres udøvelse af virksomhed, som adskiller sig fra de vilkår, der er fastsat for landets egne statsborgere. Den omstændighed, at det kun er statsborgere fra de otte nye medlemsstater, der er underlagt yderligere formaliteter i forhold til dem, der finder anvendelse på indenlandske statsborgere, med hensyn til deres adgang til nævnte virksomhed, tilsidesætter derfor netop dette forbud.

Forskelsbehandling kan kun henhøre under en af de undtagelser, der er omhandlet i artikel 46 EF, hvorefter diskriminerende foranstaltninger skal være begrundet i hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den offentlige sundhed. Selv om det herved forudsættes, at en risiko for omgåelse af overgangsreglerne om den frie bevægelighed for arbejdstagere hidrørende fra de otte nye medlemsstater vil kunne skabe en forstyrrelse af den offentlige orden i den pågældende medlemsstat, er den pågældende restriktion for etableringsfriheden ikke begrundet, medmindre sidstnævnte i tilstrækkelig grad godtgør, at det mål om et velfungerende arbejdsmarked, som den pågældende lovgivning tilsigter, nødvendiggør indførelse af et generelt system med forudgående tilladelse, der finder anvendelse på samtlige de berørte erhvervsdrivende fra de otte nye medlemsstater, og at dette mål ikke kan nås gennem foranstaltninger, som er mindre restriktive for etableringsfriheden.

(jf. præmis 28-30, 32, 38, 41 og 42 samt domskonkl.)